

ÉGIGÉRŐ

22. évfolyam 3. szám

2018. szeptember - ősz

„Isten szépen megalkotott mindent a maga idejében,
az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta,
de az ember mégsem tudja felfogni Isten alkotásait
elejétől a végéig, amelyeket megalkotott.”

Prédikátor 3,11

Monument at Lexington

Az emberi értelem különösen nagy szerepet kap ilyenkor ősszel, amikor a gyerekek, a fiatalok ismét beülnek az iskolapadba, de mi is mindannyian ismereteket, új tapasztalatokat gyűjtünk minden egyes bibliaórán, ifjúsági órán, közösségi alkalmon, ahol együtt vagyunk a gyülekezetben.

Próbáljuk felfogni – ahogy az igében olvassuk – mindazt, amit Isten elkészített számunkra: minden alkotását, a teremtett világot, de még az örökkévalóságot is. Ismerkedünk Isten örök akaratával és tetteivel, próbálunk a színfalak mögé látni, de bizony sok tanulási feladat vár ránk, ha Isten mindenhatóságát, teremtő voltát meg akarjuk érteni.

A világot, amelyben élünk, Tőle kaptuk. Ő alkotott mindent, benne minket is. Érezzük, tapasztaljuk, éljük, de még így is nagyon nehéz felfogni, hogy mindez egy Teremtő Akarat alkotása. Minden összhangban van, minden működik – amennyiben az ember túlságosan bele nem avatkozik...

Az örökkévalóságot azonban nem tudjuk „megtanulni”. Pedig Isten azt is megalkotta, elkészítette számunkra, és megadta, hogy megismerjük, már itt a földi létünk során. De ehhez nem elég a tanulás, a megismerés, a látás, az elfogadás. Még sokkal több kell. Ahogyan Isten is sokkal többet tett bele ebbe a dologba: az örökkévalóságot Jézus Krisztusban adta nekünk, és tette elérhetővé, megismerhetővé a számunkra.

Részünkről nem tudás vagy tanulás, hanem egyedül hit szükséges ahhoz, hogy Istennek ebbe a hatalmas alkotásába belepillant-hassunk. Sőt, nem csak belepillantathatunk, de a miénk lehet ennek valósága. Hitben elmélyülni, hitünket erősíteni sokféle úton lehet, olvasva a Szentírást, hallgatva az igét, énekelve, imádkozva. A közösség, a keresztyén testvéri közösség azonban elengedhetetlen, hitünk leginkább úgy épül, úgy erősödik, ha közösségben élhetjük meg azt. Egy közösségben megoszthatjuk örömeinket és küzdelmeinket a másikkal, és akár isteni titkokhoz is közelebb kerülhetünk általa. Olyanhoz, mint az örökkévalóság titka. Az új tanév kezdetén azt kívánom, és azért kérem Istenünk áldását, hogy megtaláljuk ezt a közösséget, vagy éppen visszatérjünk a régibe, ahol mindez lehetséges. Fejtegessük együtt Isten hatalmas titkait a gyülekezet közösségében!

Ámen.

Keczkó Szilvia

Beiktatták a Budai Evangélikus Egyházmegye elnökségét

Budapest – Isten kegyelméből beiktatták tisztségükbe a Budai Evangélikus Egyházmegye elnökségének újonnan megválasztott esperesét, *Keczkő Pál* lelkészt, és *Dobó György* egyházmegyei felügyelőt.

A 2018. június 10-én, vasárnap délután megtartott ünnepélyes alkalom helyszíne a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség Kékgolyó utcai temploma volt. Az istentisztelet szolgálatát *dr. Fabiny Tamás* püspök, *Bence Imre* és *Donáth László* lelkészek végezték.

Köszöntőt *Bence Imre* korábbi esperes, budavári lelkész és *dr. Fábri György*, az Északi Evangélikus Egyházkerület felügyelője mondott. *Satu Mäkinen* finn lelkész nő a tuusulai evangélikus gyülekezet részéről (a finnországi testvérgyülekezetből) és *Herbert Höglmeier*, a schrobenhauseni gyülekezet

tagja (a német testvérgyülekezetből) köszöntötték az új elnökséget a székfoglaló beszédek követően.

Dr. Ecsedi Zsuzsa kántor és a budahegyvidéki gyülekezet énekkara *Hikisch Zoltán* karnagy vezetésével szolgáltak zenével ezen az ünnepen.

Az egyházunk jövője szempontjából meghatározó jelentőséggel bíró alkalom súlyát mutatta, hogy huszonöt evangélikus lelkész – főként a Budai Egyházmegyeből –, valamint katolikus pap és református lelkészek is megismerkedtek jelenlétükkel az eseményt.

Lelkészek és gyülekezet együtt kérték Isten áldását *Keczkő Pál* és *Dobó György* munkájára: „Erősítsd meg, Istenünk, amit cselekedtél értünk, és ne hagyd el népedet, kezeid alkotását!”

Büky Anna

Akarattyai hétvége Révfülöpön

A gép forog, az alkotó pihen. De a nagy mű koránt sincs befejezve még. A Müller Miklós bácsi által teremtett akarattyai együttlét hagyománya csak most nyitott meg új dimenziókat előttem és a családom előtt. A hétvége Miklós bácsi távozásának évében is megvalósult, ahol szeretettel, összeszorult szívvel gondoltunk rá.

Lányaim persze csodálkozva kérdezték, hogy miért Akarattya, ha Révfülöpön vagyunk, de azt hiszem, ezt csak az újoncok nem tudják. A közös gyülekezeti hétvége közösségformáló erejét viszont ők maguk is tudták értelmezni és megfogalmazni. Barátokra leltek, és azóta is emlegetik a *Koczor Tamással, Lengyelné Jalsoviczky Nórával, Manhardtné Szlovák Katival, Mihályi Zorkával és Mihályi Zsomborral* közösen eltöltött vidám percekét.

Mi ezalatt tartalmas beszélgetéseket folytattunk rég nem látott szeretteinkkel. Jelenlétünk oka nem a hétvége témájavolt, hanem a gyülekezet tagjaival tölthető idő reménye. Végül mégis az előadások határozzák meg az érzéseimet, ha visszagondolok ezekre a napokra.

Egy olyan család gyermekeként születtem, ahol természetes az imádság, Isten jelenlétének észrevétele, a Biblia forgatása. Anynyira természetes, hogy az ember sokszor nem is gondol bele mélyebben... Talán ez az oka, hogy nemrégiben arra a gondolatra riadtam egy napon, lehet, hogy rosszul csinálom. Mi van, ha nem jól imádkozom? Lehet egyáltalán rosszul imádkozni? Hogy kell ezt csinálni? Milyen jogon kérek? Hisz Isten úgyis tudja, mire van szükségünk! Akkor arra való az ima, hogy köszönetet

mondjak? Minek? Hisz Ő úgyis látja a szívemben a hálát! Akkor mire való az egész? Háborgott a lelkem!

Ebben a lelkiállapotban érkezett a hír, hogy végre épp olyan hétvégén lesz „Akarattya”, amikor ráérünk. Évek óta készülünk, tulajdonképpen egész életemben terveztem részt venni rajta. Kislány koromban mindig irigy voltam. Mentek csapatostul mind, akiket szerettem, akikkel szerettem együtt lenni. Mi nem csatlakoztunk. Hogy miért? Máig sem tudom! Később, amikor már magam dönthettem arról, mit csinálok, akkor sem mentem. Hogy miért? Máig sem tudom! Most itt volt a pillanat!

A téma: az imádság szerepe, helye az életünkben! Mosolyogtam, és meglepődtem Isten közvetlen válaszan.

Meggyőzőek voltak az előadók, *dr. Hafenscher Károly és dr. Garádi Péter* gondolatai figyelemreméltóak, a közös beszélgetés a témáról érdekes. Meggyőzőek, figyelemreméltóak, érdekesek, de számomra leginkább felkavaróak. Új értelmet nyert az ima szerepe az életemben egy hétvége alatt.

Ezeket a szavakat forgatom azóta a szívemben: „Szívünket feltárni Istennek, mint barátunknak, ez az ima. Nem mintha szükséges lenne, hogy elmondjuk Istennek, kik vagyunk, mit akarunk, hanem hogy ily mó-

don Istent a szívünkbe fogad hassuk. Az ima nem Istent hozza le hozzánk, hanem bennünket emel fel őhozzá.” (Ellen Gould White) Ennek azonban az lett a következménye, hogy sokáig nem tudtam mit mondani Neki. Ha az ima rólam szól, akkor önzőség!

Nem ment. Hallgattam, de Ő nem. Csendemet a felkéréssel törte meg, hogy írjak az akarattjai élményeimről. Érdekes! Miért pont én?! Válasz volt ez is a rengeteg kérdésemre. Hát írok, és hálát rebegek, hogy figyel rám...

Koczor Ágnes

NAGYVELEGI

Idén voltam először a nagyvelegi hittan táborban, ahol sok új barátot szereztem. A szállás a Grünfeld-kastélyban volt. Összesen 54-en, mi, gyerekek 42-en voltunk.

Első nap ismerkedős játékokat játszottunk majd csoportokra osztottak bennünket. Másnap reggeli után énekeltünk és megkaptuk az esti színdarab témáit. Minden reggel kaptunk egy fogalmat, tárgyat vagy zenét, amiből estére darabot írtunk és előadtuk. Az előadásokat, a szobarendet, a vetélkedőket, a játékokat mind-mind pontozták. A nap hamar eltelt próbákkal és vetélkedőkkel.

Este következtek az előadások. Számomra ez volt a nap fénypontja. Kedden is sokat játszottunk, énekeltünk, délután pedig kézműveskedés és focizás közül lehetett választani. Az aznapi előadás tetszett a legjobban: a táborban lévő tárgyakhoz kellett kitalálnunk egy történetet. A miénk egy penészes zuhanyfüggönyről szólt, nagy siker arattunk vele. Szerdán a próbák és a játékok után métázni mentünk, előadtuk a színdarabot majd éjszaka foci vébét néztünk. Akit nem érdekelt a foci, kézműveskedtek vagy hennáztak.

HITTAN TÁBOR

Csütörtökön megnéztük Csókakő várát és a közelben lévő erdőben számháborúztunk. Az utolsó napon a faluban vetélkedőt játszottunk. Sok nehézség árán végül sikeresen teljesítettük a feladatot. Ez volt az utolsó program. Utána összesítették a héten összegyűjtött pontjainkat és eredményt hirdettek. A mi csapatunk öt közül a harmadik lett. A nyeremény sok-sok sütemény és csokoládé volt. Tele hassal, tele élményekkel és nagyon fáradtan vettünk búcsút Nagyvelegtől.

Seper Anna, Seper Júlia

SZÉLRÓZSA

kicsiknek és nagyoknak

Egyházunk 1996 óta kétévenként megrendezi a Szélrózsza országos ifjúsági találkozót. Lelkészeink rendszeresen kísérik el az ifi tagjait ezekre az alkalmakra. Így volt ez idén is, a Keczkő házaspár 13 frissen konfirmált fiatalal és még pár ifissel érkezett Bükre július végén. Az idősebbek sátorban, a többiek közösen egy tanteremben aludtak.

Idén is rengeteg program közül lehetett választani. Reggeli és esti áhítatok, előadások, fórumbeszélgetések, melynek egyik résztvevője *Osváth Szabolcs* presbiterünk volt. Komolyzenei és könnyűzenei koncertek, filmklub, játék, sportversenyek. Nagy büszkeségünkre a hegyvidéki röplabdacsapat első helyezést ért el. Ugyanakkor volt kémiai kísérletekkel fűszerezett hittanóra, az 500. évfordulóra átalakított reformációs busz és a tömegeket vonzó motor szimulátor. Hogy ne vesszenek teljesen el a számos alkalom között, ifiseink kaptak ebben is egy kis lelkesítő segítséget. Voltak ugyanis kötelező programok, melyen közösen, egy csapatként vettek részt, és ajándékoztak, ahol kiválaszthatták a saját érdeklődési körükhöz legközelebb állót.

De vajon erre a találkozóra csak az ifjúságot várják? A korábbi „szerdai órák” közül van, aki rendszeresen részt vesz immár családostul, s van, aki viszont úgy érzi, hogy már kiöregedett ebből. Régi „szerdaiként” jómagam például 18 év után döntöttem úgy, hogy ifis fiaim mellett 11 éves Emese lányommal mi is nekivágunk a Szélrózsának.

Sem a sátrazást, sem a tantermi közös alvást nem vállaltuk be ugyan, de végig ott voltunk a rendezvényeken.

Aggodalmam, hogy ekkora gyerekeknek még nem való ez a fesztivál, már az első nap szertefoszlott. Eleinte segítséggel, később önállóan megtalálta a saját korosztályából verbuválódott csapattal együtt a nekik való programokat.

Számomra a legnehezebb az volt, hogy sikerüljön oda is érni a kiválasztott előadásra, anélkül, hogy rég nem látott ismerősökbe, az „evangélikus nagy család” tagjaiba ne botoljak. Bizony nem egy programról maradtam le emiatt. Sokan térnek vissza gyerekeikkel együtt, hogy később ők is oszlopos tagjai lehessenek nemcsak a találkozóznak, de remélhetőleg gyülekezeteinknek is. Folytatás két év múlva!

Binderné Solyom Tünde

www.facebook.com/szelrozsatalkozo · Foto: Szuh András

Bringatúra 2018

Hála az Úrnak, meghallgatta közösségünk imáit és idén sík terep után a lejtő jött (ld. tavalyi beszámoló).

Az indulásnál voltak bizonytalanságok, de nem mi bizonytalanodtunk el, türelmesen megvártuk, míg a pályaudvaron induló vonatunk vágányszámát kijelzik. Mezőtúrra érkezve egy különleges állomásépület előtt azonnal az árnyékot kerestük. Tikkasztó melegben Szarvas felé vettük az irányt és komppal keltünk át a Kőrösön. A Mini Magyarország Makettparkban több mint fél évszázad épített csodáit, minden apró részletében kidolgozva nézhettük végig, Erdély, Felvidék és Kárpátalja nevezetességeivel kibővítvé. [...]

Kevesen tudják, hogy itt Szarvason a Holt-Körös partján van a történelmi Magyarország közepe, az emlékművet Mihályfi József gimnáziumi tanár számításai alapján a 19 században jelölték ki. Ez szinte egybeesett egy 100 éve lebontott szélmalom helyével, jelentőséget csak a trianoni döntés után tulajdonítottak neki. 1939-ben egy stilizált szélmalomépületet emeltek a Holt-Körös partján a városiak által mind a mai napig szabadstrandként használt területen.

Sajnos a bringaparkolásnál már az arborétum előtt letört Szilvi támasztója, ami a későbbiekben került pótlásra és jöttek egymás után a defektek, majd küllő és vadonatúj pedáltörésig terjedt a repertoár. Ezeket a javításokat azonban Pali, Szabolcs és Zoli nagyon gyorsan és profi módon megoldották az érintettek hathatós közreműködésével.

Szarvason az otthonról hozott vasárnap ebéd után a Körös parhoz közel idilli környe-

zetben megcsodálhattuk az ország egyik legnagyobb evangélikus templomát. [...]

A kukorica, lucerna és napraforgó táblák, vetőmagüzemek mellett elkerekézve, valóban igaz, hogy Szarvas bringabarát város, a várostábláig. A városhatárt elhagyva azonban a legritkább esetben találkoztunk jó minőségű bringautakkal.

59 km-nél is többet tekertünk az első nap és bár az Evangélikus Gyülekezeti Ház Telekgerendáson erős felújítást igényel, a fürdőszoba már nem őrizi a hajdani termelőszövetkezet kultúrházának szocreál (v)iszonyait. Örömmel láttuk, hogy van új kultúrház a faluban és a napelemek is kezdenek terjedni középületeken és családi házakon egyaránt. A kilencvenes évek elején épült evangélikus templom méltón szolgálja a helyieket.

A vacsora vidám hangulatban telt bár a desszert csúszott egy napot és méltán fejezték ki csalódottságukat az édesszájúak és a gyerekek, de kárpótlás röpke 24 órán belül bekövetkezett. Az áhítat „wellness free” változatával zártuk a napot, senkit nem kellett álomba ringatni, én személy szerint ilyen jót mostanában nem aludtam, mint Telekgerendás csendjében.

A második nap gyors reggelivel és lelki munícióval ellátottan 69 km-t tartogattott a szépséges Gyulával számunkra. [...] Csavarosfagyival, ami a későbbiekben szenvedélyünké vált Gyuri ösztönzésére, aki még az ízes Univer ketchup paradicsom termesztésnél és a kukoricázásnál is (Tudtátok, hogy a Bounduelle-be is magyar kukorica kerül?) jobban szereti a fagyit csa-

varosan, és sok mindent tud még a szabolcsi léalma minőségéről is. Gyuri felesége, Helga örömmel segített megtalálni a csavaros helyeket. Voltunk néhányan, akik azonban a sportfröccsre (1:5) szavaztunk, ami szintén sláger volt a nagy mennyiségben fogyasztott üdítőkkal és a helyi többnyire iható kút-vízzel egyetemben.

Meg kell említeni utunk leggyönyörűbb brinyás szakaszát Gyulára menet a Körös parton. Mintha a fák csak rajtunk könyörültek volna, nem csak árnyékkal, hanem felejthetetlen látvánnyal kápráztattak el mindenkit.

A gyulai várról illik tudni, hogy bár sokan sajnáltuk, hogy távolról csodálhattuk csak meg Gyula legrégebbi épített örökségét, ami nem csak agyag színe miatt különleges, hanem a Magyar Királyság egyetlen épen maradt gótikus sík vidéki téglavára rengeteg Zsigmond korabeli belső térrel.

Telekgerendásra érve, tekintettel arra a tényre, hogy életemben nem tekertem ennyit egyhuzamban, azaz ez az első bicikli utam, áldottam az Urat és a jószerencsét,

hogy le tudtam szállni a nyeregről. A kormányommal is akadtak problémák, nem éreztem a jobb kezem. A vacsora aznap is nagyon finom volt és az édesszájúak is megkapták, ami már tegnap „megillette” volna őket, a jól megérdemelt palacsintát.

Ma igazi wellness áhítat után mindenki összepakolt, mert másnap az ország legnagyobb evangélikus temploma felé kerekedtünk Dobozon és Vésztőn át. A szeghalomi kollégiumig – ahol az napi szálláshelyünk volt –, szólhatott a füttykoncert; a fiatalok játéka a nagytestű kamionosok „dudássá” tételére.

Dobozon nagyon kellemes órákat töltöttünk a Körösben való fürdőzéssel. Itt nem volt rohanás, mindenki nyugodtan feltöltődhetett az embert próbáló hőségben, a gyerekek különösen élvezték a játékot a vízben. Én a magam részéről életemben először fürödtem folyóban és át is úsztam a túlpartra, mert nem tűnt se távolinak, sem veszélyesnek. A két szervező figyelmünkbe ajánlotta az összefolyást ahol a fekete és a fehér Körös egymásra talál. [...]

Békéscsabán megnéztünk két templomot is, a felújítás már majdnem befejeződött a Nagytemplomban. A kistemplom éppen szemben volt, majd kissé kintebb megnéztük a szépen felújított templomot Jaminában. A Gyülekezeti Házban megvendégelték minket, nagyon jóleső gesztus volt és megtapasztalhattuk, milyen fontos a helyi közösségek életében a közösségi tér és milyen becsnek örvend az az érték, ami áthagyományozódik és a modern kor követelményeinek (pl. akadálymentesítés) maximálisan megfelel.

[...] A szeghalmi szállásunk nem csak könnyen megtalálható központi helyen volt, hanem egy csodás kastélyban, ami 1860-ban épült eklektikus stílusban a Kárász családnak. A hatalmas kert nem csak ősfákat, hanem rózsákat is rejtett. Ma kollégiumként működik, de a valaha volt nyári lak le van zárva, mert nagyon rossz állapotban van. Tiszta, rendezett épület, barátságos fogadtatás várt és végre vacsora előtt fürödhetünk és királyi módon ágyneműben aludhatottunk, mégis többen Telekgerendásra gondoltunk, amikor korán keltett minket a forgalom.

Aznapi vacsoránk egyéni választás kérdése volt, én a kézműves burgerben nem csalódtam, sok salátával a sültkrumpli helyett, Zoli és Ildikó pedig sem a levesükben, sem a később nekem is jutott pizzájukban. A gyerekek vidáman limonádézhattak, mi pedig kipróbálhattuk a belga meggyosrt. Nagyon finom volt, de nem volt annyival jobb, mint a Szent András sörfőzde meggyes söre, csak árban volt nagy különbség. Este az áhítat természetesen mindenkit a társalgóba vonzott és hálát adtunk érte, hogy együtt lehetünk. Másnap indulás előtt a kastély parkjában a szabadban száradó ágyneműk társaságában csoportképet is

készítettünk és Debrecen felé vettük az irányt a református testvéreink városába a kálvinista „Mekkába”, Szabó Magda városába. 83 km állt előttünk, amelyre Helga megcsavaros fagyira esküdő Gyuri már nem tarthatott velünk, amit igazán sajnáltunk. Teljesen „becsavarodtunk”, Norbi nagyvonalúan csavaros fagyival próbált minket kicsavarozni...

Debrecenbe Biharnagybajom, Földes és Hajdúszovát településeken át nagyon fáradtan érkeztünk. Ismét a központban kaptunk szállást együresen álló lelkészlakásban, nem bántuk, hogy a puritán körülmények szószoros értelmében padlóra, azaz laticelre és hálósákba „kényszerítettek” minket. [...]

A vacsora itt is előrendű volt és nagyon érdekes beszélgetés is kialakult a vacso-raasztalnál a Flaska Vendéglőben. Sajnos Zsuzsa elbúcsúzott tőlünk, mert ő ennyi kilométert vállalt és mi hálásak voltunk a társaságáért és csodálatos hangjáért, amelynek segítségével énekeltünk reggel és este az áhítatokon. [...]

Debrecenben természetesen javában készültek a virágkarneválra, város csodaszép, a református nagytemplomot teljes mivoltában felfedezhettük és Kossuth széke sem maradhatott ki és az elmaradhatatlan érme ötförintosból az éremgyűjteménybe. A reggeli kávéért külön köszönet a helyi evangélikusoknak.

Mandabokor a következő cél, 71 km-t kell minimálisan letekernünk. Hajdúsámsonon, Nyíradonyon, Balkányon és Nagykállon át vezetett az utunk Zoli és Ildikó nélkül, mert Ildikót megréfalta a méregdrága felfújható matrac, kialvatlanul nem vállalta a hosszú napot, Zoli lovag azonban segítségére sietett és ők Debrecenben fürdőzéssel tölthettek néhány órát és vonattal jöttek utánunk. Az éjszakai tekerés a bokortanya-világban

Norbi és a GPS segítségével volt eredményes számukra, és nem feledkeztek el szomjazó szobatársaikról sem, hoztak hűtött Kóbányait, ami jó szolgálatot tett hazafelé, mert Bence nem itta meg az övét én pedig budget szűkében a vonatjegyre spóroltam hazafelé.

Szilvi és Pali, Szabolcs és Rita házassági évfordulóját szilvás unikummal ünnepeltük mi felnőttek; Szilvi kedvencével, amit én magam is nagyon szeretek. [...]

Mandaborkor: „Én adok majd a szomjazóknak az élet vizének folyásából ingyen.” Zsarnai Krisztián evangélikus lelkész és a helyiek összefogásából épült gyülekezeti ház és imaterem előtt emelem kalapom. Azt hittem, letekerünk a térképről, amikor a falu végén megpillantottam a szálláshelyünket. A modern, minden igényt kiszolgáló gyülekezeti ház vendégszobái még légkondicionálóval is el voltak látva, nem csak ízlésesen berendezett puritán bútorokkal és kézzel készített, keretezett, és himzett bibliai idézetekkel díszített képekkel. A fürdőszobás szobák minden igényt kielégítenek. 2014-ben került átadásra a létesítmény és máris bővítésre szorul, mert kevés a parkolóhely a gyülekezeti alkalmakor, amelyeken akár 400-500 emberre is lehet számítani.

Az ár érték és íz arányban legjobb vacsorát itt főzték ránk, helyi zöldségekből isteni volt a borsóleves. 560 forintból mindezt kihozni számunkra nagy ajándék, csakúgy, mint a másnapi sóstói pihenőnap. Összesen 30 km-t tekertünk Nyíregyházáig és megnéztük a Nagytemplomot, ahol a lelkész úr lebilincselő előadást tartott a tirpákok gyülekezetéről. Megtudtuk, hogy így nevezik a pestiek régtől fogva az alföldi parasztokat. Ez pedig tūrést és szenvedést jelent, nem bunkóságot és műveletlenséget. Nyíregy-

háza és Békéscsaba, de Szarvas épített kulturális öröksége is alátámasztja a pestiek tévedését.

[...] A Sóstói úton lévő pazar villasor előtt jó minőségű a bringaút. A tófürdőbe sikerült csoportos belépőjeggyel 1500 forintért bejutnunk. A fürdő előtt a Michelin cég impozáns és nagyon ötletes bringatároló fájánál elhelyeztük a drótszamarainkat, aki nem fért el, az a szökőkút másik oldalához közel talált hagyományos biciklitároló helyet. Blaha Lujza szobra díszítette a gyönyörű parkot, ahol a régi és az új szállodák versenybe szállnak az itt feltöltődni vágyó turistákért.

A tóparti fürdőzés ismét mindenkit feltöltött energiával, a szolid árak és a gyermekbarát termálmedencék jellemezték a helyet, én

biztos, ami biztos, addigra már félig lebé-
nult kezemmel átúsztam a tavat, hiszen
kíváncsiság vezérelt, vajon mesterséges
vagy természetes tóban fürdözünk.

Szilvi és Pali Andrikkal és Levivel azonban
elbúcsúzott tőlünk, mert másnap esküvői
szolgálatot láttak el, gyülekezetünk új ha-
todéese Szemerei Benjamin és Baintner
Fanni kötöttek házasságot templomunk-
ban. Megköszöntük nekik az áldozatos
munkát, amivel erre az útra is felkészültek
és reméltük, hogy épen és egészségben ha-
zaérnek.

Este Mandabokorban találkoztunk és együtt
énekelve fejeztük be a napot a helyi gyü-
lekezet ifúsági tagozatával, akik tortával
köszöntötték egyik tagjukat, de akkorával,
hogy abból még nekünk is jutott. Nagyon
jó hangulatban zengtünk együtt az Erőm
és Éneke az Úr énekeskönyvből, a gitár
is előkerült, amin nagyon elcsodálkoztak a
helyiek, mert tudomásuk szerint elszakadt
egy húrja, nem tudták, hogy Pali előző este
megjavította. Szabolcs a dobra szavazott.
Norbi pengette a gitárt ez alkalommal és
a helyiek közül zongorázott egy fiatal lány.
„Tarts meg két kezeden, Őrizz meg Uram!
Oltalmazd meg rejtőd sorsomat.” A vén föld
tényleg örülhetett, ezer csillag felragyogott
és talán a hold is térdet hajthatott közös
énekünk előtt, de később járt és minket
másnap már tényleg az otthon várt és To-
kaj, ahol én személy szerint pont 25 évvel
ezelőtt jártam országos szakmai és tanul-
mányi versenyen, övönőként.

Kedves útravalót kaptunk a szereteten kí-
vül, amit megtapasztalhattunk. Mária néni,
akinek az unokáját ünnepelte a gyülekezet,
nem csak emlékekkel köszönt el (hűtőmágnés
Mandabokor Evangélikus Gyülekezeti házáról családunként), hanem kiderült, az almát
is nekünk szánták.

„Gyönyörködj az Úrban és megadja szíved
kéréseit.” (Zsolt 37, A) Nekem a vonatjegy
volt a kérésem hazafelé és megadatott.
Flóra és Zsófi felnőtt kísérőjeként még egy
Mátyás az igazságost is haza tudtam hozni,
de nem sietek ennyire előre, mert Tokaj
megér egy misét.

Nagyon meleg volt, az út pedig a szó szo-
ros értelmében borzalmas. Nyíregyházán
kicsit eltévedtünk és jó út helyett a homok-
kal megszórt erdei futópályán át tekertünk
lassú tempóban értelemeszerűen. Sóstón
találtuk magunkat, ahová pedig megfelelő
minőségi bringaút visz. Elhagytuk már a
Tokaj Fesztivált hirdető plakátokkal teli
Nyíregyházát, amikor egy csinos kis pi-
henőhelyen a kisvendéglő hátsó teraszán
alacsonyan szálltak a muskátlis, egyenesen
a Kőbányaitól magát önmegtartóztató Ben-
cére. Szerencsére nem úgy sérült meg, mint
a következő pihenőhelyen a nadrágja, mert
az javíthatatlanul odalett, nemes egyszerű-
séggel lejárt az ideje. Norbi a nagyvonalú,
most ismét remekelt. Tudott tiszta sport-
nadrágot adni Bencének, így nem kellett
hosszú vastag pamutnadrágban tekernie
tovább, mert csak ez volt a másik opció.

Nagyhalászon azonban cigánysorra vitt
minket a GPS. A kihalt utcán 40 fokban egy-
két gyerek szaladgált, néhányan a tetőn
dolgoztak. Váratlan érkezésünkre azonnal
hatványozottan több gyerek került elő, kö-
zülük volt, aki majdnem lerántotta Zolit a
bicikliről. Az én kezembe akkorát csapott
egy 10 év körüli copfos cigánylány, mintha
minden dühét bele kívánná csapni a tenye-
rembe.

Volt, aki arra kérte Dorkát, hogy vigye haza.
Mondták, hogy itt nincs tovább. Vissza kel-
lett fordulnunk, miközben áldottam az Urat,
hogy a sisakhoz napszemüveget viselek,
mert a látványtól, hogy Magyarországon, a

hazánkban, így élnek emberek, patakokban kezdett folyni a könnyem.

Tokajba vezet az utolsó szakaszon egy több mint 800 millió forintért épült bringaút. Érdekelne ki tervezte és kivitelezte, mert visszaküldeném néhány fontos és halaszthatatlan feladattal. Kitáblázni a felvezetőt, mert életveszélyes, ha nem. Ezen kívül biztosítani kell, ha valaki mégis elmélázza korigálni, legyen rá felhajtó, ne legyen hermetikusan olyan magas korláterdővel lezárva, hogy túrabringával felpakoltan esélytelen legyen az átkelés.

A defekt a finisben egy vasszög jóvoltából keletkezett Dorkánál.

E néhány körülményt még némi motoros és autós üvöltözés és rendőri eljárással kerektezve értünk be a tilos úton Tokajba, a bor városába.

Itt azonban csak némi innovatív fagyimegoldásra és kevés frissítőre volt lehetőségünk a vonat indulása előtt, városnézésre és borozásra vissza kell majd menni. Az innováció roppant nagy sikert aratott, hiszen kürtöskalácsot tölcserként használni remek ötlet, azonnal 600 forinttal többbe kerül a fagy.

[...] A vonat olyan gyorsan indult, hogy Zsófi majdnem lemaradt, szerencsére Reni időben megnyomta a nyitógombot. Bencét Ostoros Irsai Olivérrel vigasztalták Szabolcsék, amit ez alkalommal nem utasított vissza, mert ő cipelte.

Napfonatot képezve kezünkkel a végén jól becsavarodva búcsúztunk egymástól és kicsavarodtunk.

Fürst Izabella

A cikk teljes terjedelmében a gyülekezet honlapján (hegyvidek.lutheran.hu) olvasható.

Tisza-tó és környéke

A nyár mindenki számára a pihenést, töltkezést, örömteli együttléteket, a közösség megerősítését jelenti.

Gyülekezetünk vezetői és lelkes laikusok minden évben szerveznek nyári közösségi együttléteket, kirándulásokat, nyaralásokat a különböző korosztályok számára. A hosszú nyári esték sok örömet, vidám együttléteket, egymás jobb megismerését, több együttérzést hordoznak. Ezeken a kirándulásokon van idő, lehetőség minderre, így a megszokott heti egyszeri találkozások alkalmával feltett „hogyan vagy/tok?” kérdés is már mást jelent.

Ilyen Özvegy Istvánné által szervezett augusztus végi ötnapos kirándulás is, amely augusztus 21-25-ig tartott, és 19 fő vett részt rajta. Sajnos egy baleset miatt csak 18-an jártuk végig az utat, de hálát adunk az Istennek, hogy „csak” kéztörés történt, és nem nagyobb baj. Mielőbbi gyógyulást, addig pedig sok türelmet kívánunk!

Ha földrajzilag gondolkodunk, akkor mi az Alföld azon részén jártunk, ahol a biciklivel túrázók útja már véget ért.

Mezőkövesd-Zsórfürdő volt a szálláshelyünk, jó ellátással, strandfürdő melletti elhelyezéssel, ami napi felfrissülést nyújtott számunkra a nagy melegben. Innen csilagtúra szerűen jártuk a vidéket. Megnéztük Noszvaj környékét, a riolittufába vájt barlanglakásokat, amelyeket 40-50 éve még laktak, mostanában pedig művészek használják. Útba ejtettük Egerszalók déli részén, a föld mélyéből feltörő hévízforrást, a víz által formált különleges só dombot. Láttuk a matyók és kunok népművészetét, népviseletét, életmódját bemutató kiállításokat, ellátogattunk a református Róma frissen felújított tálataira. Volt idő Debrecen egyéb nevezetességét is meglátogatni.

Számomra a legkülönösebb élményt a Tisza tó gazdag állat- és növényvilága, a kétszeri hajókázás nyújtotta.

Köszönet a szervezésért!

Mihályi Zoltánné

Várgesztesi nem elégia

Albert Béla - Várgesztes, 2018. 08. 26. 00.18 óra

Várgesztes már a mi hazánk,
Hisz' itten már többször valánk.
Vadászházban lett otthonunk,
Oly' szép, hogy csak ámuldozunk.

Csodás kórus tart itt próbát,
Hogy dala legyen, mi elvárt:
Dicsőítés Istenének,
Egyházának kegyes ének.

Nagyon figyelünk Zolira,
Csodás karunk Karnagyira.
Ez a tény tudásunk nyitja,
S jobban járunk majd próbákra.

Nem csak igével él ember,
Van itt élmény sok-sok ezer:
Kirándulás, vár-rom nézés,
Italos pohár emelés,
Tábortűz és sült szalonna,
Csak ne egye meg a róka!

S közben folyvást szól az ének,
S vele szárnyal fel a lélek.
És mi tudjuk, mi szép, s nemes,
Jövő évben is Várgesztes!

Ez már az Ősz

Zelk Zoltán

*Ez már az ősz. Itt-ott még egy tücsök
dalt próbál szegény, a fűvek között.
Szakad a húr, szétfoszlik a vonó –
nem nótaszó ez már, de búcsúszó.*

*Ez már az ősz. Borzongva kél a nap.
Közeleg a rozsdaszínű áradat.
Átzúg kertek, erdők, hegyek fölött –
elnémul a rigó, el a tücsök.*

*Mily korán jó, mily korán tör felénk –
hogy kortyolnánk még a nyár melegét!
Be üres is volt idén a pohár,
be hamar elmúlt ajkunktól a nyár!*

*S hallod, ők is, hogy szürcsölik a fák
az őszi ég keserű sugarát.
Hiába isszák, nem ad már erőt,
csügged az ág, sárgára vált a zöld.*

*Csügged az ág, ejti leveleit. –
Ó, ha az ember is a bűneit
így hullatná! S lomb nélkül, meztelen,
de állhatnék telemben büntelen!*

Visszapillantó

Az Égigérő legutóbbi, 2018. júniusi számának megjelenése óta történt nyári gyülekezeti eseményekről rövid összefoglalást adunk olvasóinknak.

Május 28-án Keresztyén Értelmiségi Fórumon dr. Bácskai Károlynak, az Evangélikus Hittudományi Egyetem Újszövetségi Tanszéke vezetőjének, a gyülekezet korábbi lelkészének „Az első pünkösöd és pünkösöd ma. A pünkösdről ökumenikusan” címmel tartott előadása hangzott el, amelyet beszélgetés követett.

Június 3-án a vasárnapi istentisztelethez csatlakozóan volt évadzáró kerti partik közös ebéddel, beszélgetésekkel, a gyülekezet minden korosztályának a részvételével.

Június 10-én vasárnap délután iktatta be templomunkban dr. Fabiny Tamás püspök a Budai Egyházmegye hat évre megválasztott esperesét és felügyelőjét.

Az Egyházmegye gyülekezeteinek a választása alapján az új esperes lelkészünk,

Keczkó Pál lett, az egyházmegyei felügyelő pedig Dobó György, a pesthidegkúti gyülekezet tagja. Az iktatási ünnepségen dr. Fábrý György egyházkerületi felügyelő, D. Szebik Imre és Lackner Pál korábbi püspökök, három esperes, 25 evangélikus lelkész, a schrobenhauseni bajor és a tuusulai finn testvérgyülekezetek küldöttségei, több korábbi egyházi tisztségviselő, református és római katolikus lelkészek és a gyülekezetek 170-180 tagja vett részt. Keczkó Pál és Dobó György székfoglalójukban célkitűzéseiket ismertették. A szeretetteljes légkörű ünnepséget fogadás követte.

Június 22-e és 24-e között volt Révfülöpön – a Müller-család több évtizedes vendégszeretetére emlékezve – az „akarattyaí hétvégének” nevezett hagyományos ifjúsági és családi összejövetel, 70 résztvevővel.

Június 24-én „négy kézre és négy lábra” írt orgonaművekből adott szép nyáresti hangversenyt templomunkban Németh Zsuzsa és Németh Sándor orgonaművész.

Elbúcsúztunk Manhardtné Szlovák Katalin hatodévesüinktől

Június 10-i istentiszteletünkön vettünk búcsút Katitól, aki egy tanéven keresztül tanulta nálunk a lelkési szolgálat megannyi területét, de bizonyosan állíthatom, hogy miközben tanult, tőle is sokat és sokan tanultunk. Precíz, kedves, türelmes, lelkiismeretes embert ismertünk meg benne, aki nagyon sokat segített nekünk a gyülekezeti munka számtalan területén. Ezek közül is kiemelném a baba-mama kört, melynek vezetését ő vette át, és az évek óta lankadó félben lévő alkalom új erőre kapott.

A júniusi istentiszteleten úgy búcsúztunk, hogy ezt a kört a továbbiakban is szívesen vezeti, mert lakóhelyük közelsége megengedi, és Kati édesanyai hivatásában marad otthon egy ideig. Éppen ezért lelkészszentelésről még nem számolhatunk be, de a babázós évek után bizonyosan várnak rá feladatok egyházunkban.

Kati és családja életére Urunk gazdag áldását kívánjuk!

Keczkó Szilvia

Július 8-a és 15-e között volt nyári gyermektáborunk Nagyvelegen, melyben három lelkészünk és kilenc segítőtársuk vezetésével 43 gyermek vett részt. A tábor életét közös játékok, beszélgetések és áhítatok tették színessé.

Július 25-e és 29-e között volt a kétévenként megtartott „Szélrózsa” evangélikus ifjúsági találkozó, gazdag lelki programokkal, melyen gyülekezetünkől *Keczkó Szilvia* és *Keczkó Pál* vezetésével kb. 20 fiatal vett részt. Az országos találkozó egyik szervezője hitoktató lelkészünk *Molnár Lilla* volt, akitől a találkozó után vasárnapi istentiszteleten vettünk búcsút: Lilla ugyanis augusztus végén doktori disszertációjának elkészítésére ösztöndíjasként kilenc hónapra az Amerikai Egyesült Államokba (Chicago) utazott.

A nyári kerékpártúra augusztus 12-18. között volt Békés, Hajdú és Szabolcs megye útjain, melyet idén is *Hikisch Gábor* és *Mihályi Szabolcs* vezetett. Hét nap, több mint

450 km megtételével, sok közösségteremtő élménnyel. A 30 kerekező fiatal között voltak lelkészeink is fiaikkal együtt.

Az augusztus 21-e és 25-e közötti ötnapos autóbuszos kirándulásra 19-en indultunk, de csak 18-an érkeztünk együtt haza: az egyik kedves asszonytestvérünk ugyanis a Mezőkövesd melletti Zsóry-fürdőnél lévő szállásunkon elesett, kartörést szenvedett, és emiatt a hazavezető utat az egri kórházról a váci kórházig a busz helyett az érte jövő lelkészünk autójában tette meg. A kiránduláson *Özvegy Istvánné Kertész Piroska* presbiter vezetésével a Tisza-tavat, Debrecen, a mezőkövesdi Matyó Múzeumot, a hortobágyi kilenclyukú hidat és Karcagot kerestük fel.

Énekkaros testvéreink nyári tábora *Hikisch Zoltán* karnagy vezetésével **augusztus 24-e és 26-a között a várgesztesi vadászházban volt,** ahol felfrissülve készültek az őszi és téli énekkari szolgálatokra.

Összeállította: Kézdy Pál

GYÜLEKEZETI PROGRAMOK 2018. OKTÓBER-NOVEMBER

2018. OKTÓBER

október 7. vasárnap 10.00

VIII. Hegyvidéki Evangélikus Nap

október 26–28. péntektől vasárnapig
Családos és ifjúsági kirándulás a Zselicbe

október 29. hétfő 18.30

Keresztyén Értelmiségi Fórum

Előadó: Pröhle Gergely,
a MEE országos felügyelője

október 31. szerda 18.00

**Reformáció ünnepe – közös istentisztelet
a Svábhegyi református templomban**

2018. NOVEMBER

november 10. szombat 9.00

Kerti és takarítási munkanap

november 12. hétfő 18.30

Presbiteri ülés

november 18. vasárnap 18.00

Zenés áhítat

november 26. hétfő 18.30

Keresztyén Értelmiségi Fórum

Előadó: Grynaeus András, ELTE

Állandó gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet:

A hónap első vasárnapján 11.15-kor

Zenés istentisztelet:

A hónap 3. vasárnapján 11.15-kor

GYERMEK BIBLIAKÖR

A vasárnapi 10.00 órai istentisztelettel párhuzamosan, azokon a heteken, amikor nincs családi vagy zenés istentisztelet

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor (gyülekezeti)

Csütörtökön 10.00 órákor (gyülekezeti)

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus (az alagsori próbateremben)

A hittan- és bibliaórákra, ifjúsági órákra, énekpróbákra bejárat az alsó udvari kapun.

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

a hónap második csütörtökén 19.00 órákor családi otthonokban

A konfirmált ifjúságnak

és a középiskolás korosztálynak

pénteken 16.30 órákor

Konfirmációi előkészítés

csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

minden hónap 4. csütörtökén 19.30 órákor családoknál

BABA-MAMA KÖR

Minden hónap 2. és 4. péntekén 10.00 órákor az alagsori kisteremben

HITTANÓRÁK

(Gyülekezeti központ)

Hétfőn 16.30 órákor óvodások és kisiskolások részére több csoportban.

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lapja, megjelenik évente 4 alkalommal.

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Borókay Ferenc, Büky Anna, Keczkó Szilvia, Kézdy Pál

hegyvidek.lutheran.hu

Tipo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.